

AMY

Poček,“ hlesnu. Srdce se mi sevře.

Synův prst se zastaví nad tlačítkem. Vzhledne ke mně a já mu v očích vidím starosti. V koutcích se mu z nich dělají vrásky, vypadá starý a smutný. Za vypouklým sklem před námi září planeta - modrá a zelená a bílá a třpytivá a přesně taková, jakou jsem si ji přála. Ale to, z čeho se mi kroutí žaludek, je strach.

Hrůza.

„Jste připravení?“ zašeptám sotva slyšitelně.

Syn se posadí zpřímá, dál od tlačítka. „Přestěhovali jsme do modulu z *Universa* všechno, co uvezeme,“ řekne. „Všechno jsme přivázali -“

„Včetně lidí,“ odtuším. Vzali jsme velká a tlustá lana, taková, jakým byl Syn připevněný k lodi, když byl venku ve vesmíru, a přivázali jsme lidi co nejpevněji ke kryto komorám, ke zdem a kamkoli to šlo, aby to tu s nimi neházelo jako s míčky, až modul přistane na Zemi Centauri. Je to ale přinejlepším provizorium. Mám strach, že tyhle naše zfušované pásy nebudou stačit, ale víc udělat nemůžeme. Líp už připravení nebudeme.

Ale tak jsem to nemyslela, když jsem se ptala, jestli jsme připravení.

Myslela jsem tím, jestli jsme připravení na to, co nás tam dole čeká.

Jsem *já* připravená?

Na planetu byly vyslány sondy - mnoho z nich ještě předtím, než sem *Universum* vůbec doletělo - a všechny tvrdily, že je Země Centauri obyvatelná. Ale mezi obyvatelnou planetou a domovem je velký rozdíl.

A jsou tam přišery.

Zavrtím hlavou ve snaze vytrást z ní všechny ty znepokojivé myšlenky. V poslední době všechny sondy hlásí jakési neznámé nebezpečí, cosi, čemu Orion říkal *příšery*. Něco tak hrozného, že se první Otec rozhodl, že bude lepší uvěznit všechny na palubě *Universa* než přistát.

Co je horší? Příšery... nebo zdi?

Tři měsíce jsem tu prožila uvězněná, stěny lodi spíš jako klec než domov. Ale aspoň jsem byla naživu. Kdo ví, co nám planeta přinese, jakým nebezpečím budeme čelit?

Zbývají jen otázky, strach a velká modrá, zelená a bílá planeta, která se na mě dívá.

Musíme jít. Musíme se postavit světu tam dole. Bude lepší umřít rychle, na rtech jen chuť svobody, než prožít dlouhý život a předstírat, že nevidíme zdi, které nás tu drží jako ve vězení.

Bude to stát za to, říkám si. Bez ohledu na to, jakou cenu zaplatíme, *bude* to stačit, abychom utekli z *Universa*. Takové věci si říkám a snažím se jim věřit.

Z ovládacího panelu na mě blikají kontrolky. Sedíme se Synem přímo před ním, před obrovskou přístrojovou deskou zasazenou v podlaze mezi námi. V hlavním Velíně - velké místnosti, z níž se řídila celá loď - bylo šest židlí a desítky ovládacích panelů, ale v tomhle menším jsou jen dvě židle a dva panely. Snad to stačí. Doufám, že my na to stačíme.

Natáhnu roztřesenou ruku nahoru - směrem k oknu, za nímž září planeta, nebo k ovládacímu panelu, nevím - a Syn mě za ni vezme.

„Zvládneme to,“ řekne a v hlase nemá ani stín pochyb.

„Musíme,“ odtuším.

„Spolu?“

Přikývnu.

Oba najednou stiskneme tlačítko označené **Zahájit přistání**.

SYN

Velínem zazní počítačový ženský hlas: „Vypuštění modulu zahájeno.“

Amy se roztřeseně nadechne.

„Zaznamenan signál naváděcí sondy. Manuální, nebo automatická přistávací sekvence?“ zeptá se počítač. Na ovládacím panelu přede mnou se rozsvítí dvě nová tlačítka: na jednom svítí červené **M**, na druhém zelené **A**.

Odhodlaně stisknu tlačítko **A**.

„Zahájena automatická přistávací sekvence,“ oznámí vesele počítač.

Modulem se rozezní skřípění kovu o kov, dunění a rachot. Všechno to zní, jako by se střechou prokousávaly zuby obří pily.

„Co to je?“ vyjekne Amy. Drží se sedadla, jako by ji poutalo k bezpečí. Kovové podpěrky jsou poseté otisky jejich prstů a tělo tlačí do tlustého pěnového čalounění.

Hlavou mi víří různé možnosti. Ten zvuk zní, jako když se něco láme - zlověstně a hrozivě. Celý modul se pohne dolů a kupředu, až se mi zhoupne žaludek. Jako by ho nějaká obří ruka odtrhla od zbytku *Universa*. Bez dechu se tisknu do sedadla. Do velína pronikají zpoza dveří výkřiky a vřeštění hrůzy. Amy se na mě podívá, tvář sinalou a ustaranou.

„To je normální,“ oduším a nejsem si jistý, jestli se snažím uklidnit ji, nebo sebe. „Teď jsme oddělení od hlavní lodi.“

Nad námi něco zaduní, celý modul se asi o metr zhoupne a pak se stabilizuje.

„Tak až *teď*,“ řeknu. Amy se zasměje, ale je to vysoký a nervózní smích, který jí rychle zhasne na rtech.

„Spuštění pomocných raket,“ prohlásí věčně počítač. Spustí se tři malé rakety zabudované nahoře do modulu, stlačí nás to dolů a výhled z okna se změní. Nevidíme teď nic než planetu.

„Jsem ráda, že to okno máme,“ odtuší Amy a hledí vypouklým sklem před námi. Hvězdy se třpytí a planeta - náš nový domov - na nás jasně září. V některých textech ze Staré Země se o planetě mluví jako o modrobílém mramoru. Ale to je daleko od pravdy. Na obrázku planeta možná jako mramor vypadá. Ale tady, přímo před námi, vypadá skoro jako živá. Barvy září a ostře kontrastují s prázdnou temnotou vesmíru.

Jenže ačkoli je krásná, ještě na ní nejsme. Modul se znovu zhoupne kupředu a zpoza dveří velína znovu zazní výkřiky - krátké, tlumené zvuky lidí, kteří nedokážou ovládnout strach.

„Tak ať to máme za sebou,“ utrousím chmurně.

„Kontrola orbitálního manévrovacího systému,“ zašveholí počítač.

Amy zalapá po dechu, když se modulem rozlehne hromová rána.

Chci ji chytit, obejmout ji a pošeptat jí, že všechno bude v pořádku. Ale nemůžu se hnout. Srdce mi tluče až v uších, tepe tak nahlas, že nic jiného neslyším. Modul ví, co dělat - z *Universa* jsme na Zemi Centauri vyslali sondy, které teď signalizují ovládacímu systému a navádějí nás na přistání na tom nejbezpečnějším místě s nejhodnějším prostředím. My se musíme jen připoutat.

Ucítím nevolnost. Je to stejný pocit, jaký mám - míval jsem - tu krátkou chvíli, když jsem se vznášel ve vzduchu, než mě vtáhl gravitační tunel a poslal mě na jinou palubu lodi. Cítím závrať. Mozek na mě křičí: *Padám!* Zpanikařím, mávám kolem sebe rukama i nohama, snažím se něčeho zachytit, čehokoli, ale není tu nic než vzduch. A beztak je to jedno, protože *nepadám*. Vznáším se.

„Sakra!“ vykřiknu a hledím pod sebe na svou židli, která je teď prázdná. Já se vznáším asi metr nad ní.

Amy unikne ze rtů nervózní zahihňání, ale oči má strachy vykulené. „Ty ses nepřipoutal k sedadlu?“ zeptá se. Vlasy jí poletují kolem obličeje jako rezatý mrak, ale široké, pěnou změkčené pásy přes klín a prsa ji drží na sedadle.

„Já... zapomněl,“ hlesnu. Divoce máchám rukama i nohama, ale nehýbu se z místa. *Samozřejmě* – gravitační replikátor byl na hlavní lodi. Otočím hlavu k zavřeným dveřím. Přemýšlím, jak je teď mým lidem, když jsem jim vzal všechno včetně gravitace.

„Vydrž!“ řekne Amy, v hlase pořád ještě smích. Odepne si pásy, a když začne stoupat, vklouzne pod ně nohou a obě ruce natáhne ke mně.

„Pitomý vlasy,“ zamumlá a odfoukne si zlatočervenooranžové prameny z obličeje. Vlasy se kolem ní vznášejí jako aureola měkkých úponků, které šátrají v prostoru. Připomene mi to okamžik, kdy jsem ji viděl poprvé. Tehdy jí sluneční vlasy vířily kolem tváře jako oblak inkoustu.

„Zaznamenaný pokus o spojení se sondou,“ zašveholí počítač. „Sonda hlásí vhodnou oblast pro přistání. Nasměrovat modul k sondě? Ano, nebo ne?“ Rozsvítí se dvě tlačítka: červené **N** a zelené **A**.

„Xakru!“ zakleju a sáhnu po ovládacím panelu. Je to k ničemu – mé tělo je hmota bez tíže a ovládací panel je beznadějně mimo dosah.

„Nehýbej se!“ křikne na mě Amy. Kotníkem je jen tak tak zaklesnutá za překroucený bezpečnostní pás. Nestačí to – natahuje se ke mně, ale vznáším se tak daleko, že na mě těsně nedosáhne.

„Prosím, zvolte ano, nebo ne,“ připomene mi počítač.

„Sakra,“ zamumlá Amy. Vykroučí nohu zpoza pásu, odrazí se od židle a vznese se do vzduchu.

Narazí do mě – já letím ke stropu a ona se ode mě odrazí k pod-

laze. Strop mě nasměřuje dolů a asi o metr minu sedadlo, ale prsty dosáhnou na kovový okraj ovládacího panelu a podaří se mi stisknout blikající tlačítko A.

Amy otráveně zavrčí, když ji to od podlahy vrátí zase ke stropu. Odrazí se od něj a míří na své křeslo.

Ručkuju po okraji ovládacího panelu, až se dostanu k sedadlu, a pak do něj vklouznu a přes klín a kolem hrudníku si zapnu pásy.

„Spustit orbitální manévrovací systém,“ pokračuje automaticky počítač, bezcitný a nevědoucí. Vůbec si nevšímá, že se mé tělo třese tak, že bych teď nejspíš nedokázal vstát, ani kdyby tu gravitační pole působilo.

Modul se dá do pohybu. Hvězdy zmizí ze zorného pole a výhled zaplní planeta. Jako by celé mé tělo na chvíli přestalo fungovat a já jen očima vpíjel ten výjev. Je to jaksi jiné, vidět planetu bez temnoty, která ji obklopuje. Jako by nás ty barvy měly obalit a celé nás polknout.

„Ach,“ vydechne Amy sotva slyšitelně, chytí se za opěrku svého sedadla a stáhne se dolů. Usadí se a znovu si zapne pásy.

Před ní se rozsvítí monitor, na němž jsou nad obrysem modulu vidět tři jasné červené puntíky. „To musí být ty rakety, co nás pohánějí,“ poznamená. Dotkne se obrazovky a bříška prstů se jí červeně rozzáří.

Jedno světélko zabliká - Amy zalapá po dechu a ucukne hlavou - a zase se nám změní výhled. Modul sebou trhne vzhůru, takže zahlédneme domov, který opouštíme.

Universum.

Bez modulu pod břichem vypadá porouchaně, zmrzačeně.

V krku se mi udělá knedlík. Já - tohle jsem nečekal. Nečekal jsem, že se podívám z okna únikového modulu a pomyslím na všechno, co jsem opustil, a budu přemýšlet, jestli to za to stojí.

Universum. Ta loď... byla celý můj život. Všechno. Všechny vzpomínky, všechno, co jsem kdy cítil, všechno, co je na mně důležité, vzniklo mezi těmi otlučenými ocelovými stěnami.

A já to teď všechno opouštím.

A taky víc než osm set lidí, kteří jsou pořád ještě uvnitř.

Na mysl mi přijde bláznivý nápad: Chtěl bych stisknout tlačítko, zastavit rakety a nasměrovat modul zpátky k *Universu*. Nechci pryč. Nechci opustit domov.

Ale pak se na monitoru opět rozsvítí červené puntíky, rakety zaberou a modul se dá znovu do pohybu směrem k planetě. Teď už je to jedno, je pozdě.

Na *Universum* se nikdy nevrátím.

S každým rozsvícením červených bodů na obrazovce se rakety zažehnou a postupně upraví modul do správné polohy. To mě spolu se stavem beztlíže dezorientuje – jediné, co se nemění, je Země Centauri.

„Je to hrozně divné,“ poznamená Amy. „Jako bychom byli vzhůru nohama, čelem k planetě, ale vlastně mi *nepřipadá*, jako bychom byli vzhůru nohama.“ Přejede si rukou po vlasech v marném pokusu uhladit si je, ale zase se jí rozlétnou.

„Zahájit opuštění orbity,“ řekne počítač.

Všechna tři červená světla se rozsvítí a už nezhasnou. Modul se žene kupředu, přímo k planetě. Podívám se na Amy: Oči má strachy vykulené a prsty svírá opěrky sedadla. Ale já vím, že to chce. Dát jí Zemi Centauri je jediný způsob, jak ji kdy budu schopen učinit opravdu šťastnou, jak jí vynahradím to, že ji má lehkomyšlnost uvěznila v kleci *Universa* s takovými, jako byl Luthor, a s lidmi, kteří ji nikdy nebudou schopni přijmout mezi sebe.

„Zážeh,“ oznámí počítač.

„Připravený?“ zašeptá Amy.

„Ne,“ přiznám se. Chci dát Amy planetu, ale byl bych nejraději, kdyby mě to nestálo jediný domov, který jsem kdy poznal.

Modul nabere rychlost a zamíří dolů k planetě. Všechna tři světla na monitoru před Amy jasně září. Rozsvítí se i pár menších, rozmístěných mezi těmi velkými - zapínají se další rakety a ženou nás k Zemi Centauri ještě větší silou.

„Rozhraní pro vstup zaměřeno,“ řekne počítač.

Okno vyplní planeta. Modrá a zelená a bílá. Vidím jen nos modulu, jehož barva se z jednotvárné šedo zelené začíná měnit v rudou. Koutkem oka zahlédnu třpyt něčeho stříbrného, ale když otočím hlavu, modul se znovu zhoupne. Kolem okna se mihají oranžové a žluté a červené šmouhy.

Pohlédnu na Amy. Kolem krku se jí vznáší zlatý křížek. Jednou rukou ho zachytí a sevře ho tak pevně, až jí zbělají klouby. Rty se jí tiše pohybují a splývají z nich slova, která neslyším.

Na ovládacím panelu chaoticky blikají různé kontrolky - rakety se zapínají a vypínají, takže začínáme klesat šikmo a klikatě, což nás má nejspíš zpomalit. Čas od času zahlédnu planetu, ale většinou je okno zastřené oranžovými a červenými šmouhami - jsou to plameny? Nebo jen horko z průletu atmosférou? Nevím, *nevím*. A u všech hvězd, jak jsem si mohl myslet, že s tím modulem přistaneme *sami*?

Z boku do modulu něco narazí - nebo to tak aspoň působí, když se celý modul najednou zakymácí a vychýlí z kurzu. Rozbliká se asi desítky kontrolky a počítač zašveholí: „Signál pro přistání přerušen. Zapnout manuální režim.“

„Co se to děje?“ vykřikne Amy.

Na stropě se rozsvítí červená světla a všechno se krvavě rozzáří. Podívám se na Amy a vím, že jí došlo totéž, co mně. Něco není v pořádku.

ku. „Kontakt s povrchem za T minus patnáct minut,“ řekne počítač naprosto klidným tónem.

„Kontakt s povrchem?“ papouškuje Amy vysokým a přerývaným hlasem. „Zřítíme se!“

Srdce se mi zastaví, když si uvědomím, že má pravdu. Uchopím malý knipl, který vyčnívá zpod ovládacího panelu, a udělám to jediné, co dává smysl. Vší silou s ním cuknu k sobě a doufám, že se mi modul nějak podaří nasměrovat, abychom do planety nenarazili čelně. Horizont na obrazovce se zhoupne a na ovládacím panelu se rozblíkají další kontrolky.

„Osmdesát kilometrů nad povrchem,“ informuje nás počítač. „Zahájit aktivní brzdění.“

Několik světel zabliká a modul jako by se o kus propadl – nebo možná jen znovu začala působit gravitace a my naplno dosedli do křesel. Amy vykřikne a je to krátký výbuch hrůzy, která dostala hlas.

Něco – odpadla raketa? selhal počítač? – znovu vychýlí modul z kurzu. Už rozeznám jednotlivosti na povrchu planety: hory a jezera a útesy.

A my do nich narazíme.